

Sprawa C-370/23**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

13 czerwca 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Słowacja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

26 kwietnia 2023 r.

Strona skarżąca:

Mesto Rimavská Sobota

Druga strona postępowania:

Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky

[...]

[oznaczenie sądu, sygnatura sprawy]

POSTANOWIENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (naczelny sąd administracyjny Republiki Słowackiej, Słowacja) na posiedzeniu sprawy ze skargi **Mesto Rimavská Sobota** (miasta Rymawska Sobota; strona skarżąca) z siedzibą [...] Rimavská Sobota, [...] [*adres, numer identyfikacyjny*], które reprezentowała kancelaria adwokacka [...], [*dane adwokata*], przeciwko **Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky** (ministerstwu rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich Republiki Słowackiej, Słowacja; druga strona postępowania) z siedzibą [...] [*adres*] Bratysława, w postępowaniu w przedmiocie kontroli zgodności z prawem decyzji drugiej strony postępowania [...] [*numer postępowania*] z dnia 25 czerwca 2019 r., rozpoznając skargę kasacyjną strony skarżącej od wyroku Krajský súd v Banskej Bystrici (sądu okręgowego w Bańskiej Bystrzycy, Słowacja) [...] [*numer postępowania*] z dnia 13 maja 2020 r.,

postanowił, co następuje:

- I.** Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najwyższy sąd administracyjny Republiki Słowackiej) **zawiesza** postępowanie [...] [*wskazanie podstawy prawnej w prawie krajowym*].
- II.** Na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najwyższy sąd administracyjny Republiki Słowackiej) **przedkłada** Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej **pytanie prejudycjalne następującej treści:**

Czy art. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna należy interpretować w ten sposób, że wprowadzaniem drewna do obrotu jest również odpłatna sprzedaż drewna surowego albo opałowego w rozumieniu załącznika nr 1 do tego rozporządzenia, jeżeli zgodnie z umową pozyskaniem drewna zajmuje się kupujący na podstawie wytycznych sprzedawcy i pod jego nadzorem?

Uzasadnienie

- 1 Sąd kasacyjny przedłożył Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (zwanego dalej „rozporządzeniem”).

I.

Spór w postępowaniu głównym i przebieg postępowania przed sądami krajowymi

- 2 Decyzją drugiej strony postępowania [...] [*numer postępowania*] z dnia 25 czerwca 2019 r. (zwaną dalej „decyzją drugiej strony postępowania”) w związku z decyzją Slovenská lesnícko-drevárska inšpekcia (słowackiej inspekcji leśniczo-drzewiarskiej, Słowacja) [...] [*numer*] z dnia 10 kwietnia 2019 r. (zwaną dalej „decyzją pierwszej instancji”) druga strona postępowania nałożyła na stronę skarżącą grzywnę w wysokości 2000 EUR zgodnie z § 17 ust. 5 lit. b) zákon č. 113/2018 Z. z. o uvádzaní dreva a výrobkov z dreva na vnútorný trh a o zmene a doplnení zákona č. 280/2017 Z. z. o poskytovaní podpory a dotácie v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka a o zmene zákona č. 292/2014 Z. z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ustawy nr 113/2018 o wprowadzaniu drewna i produktów z drewna na rynek wewnętrzny i o zmianie i uzupełnieniu ustawy nr 280/2017 o udzielaniu wsparcia i dotacji na rzecz rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich

oraz o zmianie ustawy nr 292/2014 o dofinansowaniu udzielanym z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz o zmianie i uzupełnieniu niektórych ustaw) ze zmianami (zwanej dalej „ustawą o drewnie”) za popełnienie innego deliktu administracyjnego zgodnie z § 17 ust. 1 lit. c) ustawy o drewnie, którego strona skarżąca miała się dopuścić w ten sposób, że jako podmiot nie stosowała systemu zasad należytej staranności zgodnie z § 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy o drewnie. Stronie skarżącej nakazano także podjęcie działań zaradczych.

- 3 Druga strona postępowania przyjęła, że strona skarżąca jako gmina jest osobą prawną w rozumieniu § 1 ust. 1 zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (ustawy nr 369/1990 o ustroju gmin) ze zmianami, która na warunkach określonych w ustawie samodzielnie gospodaruje własnym majątkiem i własnymi przychodami. Nie jest zatem organizacją, która nie została utworzona w celu prowadzenia działalności gospodarczej lub nie mogła prowadzić działalności gospodarczej.
- 4 Zgadając się z organem pierwszej instancji, druga strona postępowania wskazała na to, że z zabezpieczonych dowodów kasowych wynika, że strona skarżąca sprzedawała drewno opałowe osobom fizycznym w drodze sprzedaży bezpośredniej [...]. Te dowody kasowe odnosiły się do formularzy „*pozwolenie na samodzielną produkcję drewna*” i „*L4 43 Dowód pochodzenia drewna*”, gdzie określony jest rodzaj drewna – drewno opałowe oraz właściwa objętość. Druga strona postępowania wyrażała stanowisko, że skoro chodziło o pierwszą sprzedaż drewna opałowego, to nie ma znaczenia to, kto ostatecznie pozyskał drewno. W jej ocenie w zakresie, w jakim przedmiotem handlu prowadzonego przez stronę skarżącą było drewno/drewno opałowe, bez znaczenia dla możliwości zakwalifikowania strony skarżącej jako podmiotu jest to, kto pozyskuje towar sprzedawany w ten sposób, jak również, czy dochodzi do sprzedaży już pozyskanego drewna, czy też drewna na pniu, ale z prawem do jego późniejszego pozyskania.
- 5 Druga strona postępowania podniosła również okoliczność, że w aktach administracyjnych znajduje się także ogłoszenie o przetargu publicznym na „*sprzedaż drewna na pniu*” oraz kopia umowy sprzedaży [...] [numer], którą strona skarżąca podpisała [...] [data] z [...] [...] [nazwa kupującego] z kupującym, podczas gdy w art. II ust. 1 wskazano, że przedmiotem umowy jest zobowiązanie sprzedawcy (strony skarżącej) do „*sprzedaży masy drzewnej*”, a zgodnie z art. II ust. 2 sprzedawca zobowiązał się umożliwić kupującemu „*pozyskanie drewna*”. Z dalszych postanowień umowy wynika, że po pozyskaniu drewna miało dojść do „*pomiaru masy drzewnej*” w obecności pracowników strony skarżącej, tj. nawet po pozyskaniu drewna strona skarżąca wykonywała jeszcze dalsze czynności związane ze sprzedażą drewna i wprowadzeniem go do obrotu. Przedmiotem umowy było przy tym drewno surowe. Również w tym przypadku druga strona postępowania stała na stanowisku, że nie ma znaczenia, kto pozyskał drewno, o ile przedmiotem sprzedaży było jedynie drewno. W związku z tym, jej zdaniem, strona skarżąca miała status podmiotu.

- 6 Z uwagi na to, że strona skarżąca, jako podmiot, nie stosowała w sposób prawidłowy systemu zasad należytej staranności, druga strona postępowania stwierdziła, że strona skarżąca dopuściła się deliktu administracyjnego zgodnie z § 17 ust. 1 lit. c) ustawy o drewnie i nałożyła na nią z tego tytułu grzywnę.
- 7 Od decyzji drugiej strony postępowania strona skarżąca wniosła skargę administracyjną, w której podniosła, że skoro sprzedawała drewno na pniu łącznie z prawem do jego pozyskania, to nie miała statusu podmiotu. Jednocześnie wyraziła pogląd, że nigdy nie dystrybuowała drewna ani produktów z drewna, ani też nie wykorzystywała ich w ramach swojej działalności gospodarczej. W związku z tym, zdaniem strony skarżącej, nie miała ona statusu podmiotu, nie podlegała obowiązkom określonym w § 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy o drewnie, ani też nie mogła zostać ukarana za niedopełnienie tych obowiązków. Strona skarżąca powołała się przy tym na scenariusz 10a zawiadomienia Komisji C(2016) z dnia 12 czerwca¹ 2016 r., zawierającego tzw. przykłady scenariuszy sytuacji, w których dane przedsiębiorstwo/osoba są uznane za podmiot, zgodnie z którym to scenariuszem:

„Właściciel lasu Z sprzedaje przedsiębiorstwu A prawo do pozyskiwania drewna na pniu na ziemi należącej do Z w celach dystrybucji bądź na potrzeby działalności przedsiębiorstwa A.

> Przedsiębiorstwo A staje się podmiotem w momencie pozyskania drewna w celach dystrybucji bądź na potrzeby własnej działalności”.

- 8 Wyrokiem [...] [numer postępowania] z dnia 13 maja 2020 r. (zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem”) Krajowy sąd v Banskej Bystrici (sąd okręgowy w Bańskiej Bystrzycy) (zwany dalej „sądem administracyjnym”) oddalił skargę administracyjną strony skarżącej. W rozpatrywanej sprawie sąd administracyjny przyjął, że podstawowe znaczenie ma ustalenie, czy strona skarżąca ma status podmiotu, który zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia jest zobowiązany do stosowania systemu zasad należytej staranności w rozumieniu art. 6 rozporządzenia. Biorąc pod uwagę okoliczność, że przedmiotem sprzedaży w przypadkach, które ustaliły organy administracji, było drewno, sąd administracyjny stwierdził, że z perspektywy zakwalifikowania strony skarżącej jako podmiotu nie ma znaczenia, czy takie drewno jest sprzedawane na pniu (gdy jego pozyskanie leży po stronie kupującego), czy też jest ono sprzedawane dopiero po jego pozyskaniu. W każdym przypadku chodzi o pierwsze wprowadzenie drewna do obrotu, czyli dostarczenie drewna dowolnym sposobem i niezależnie od stosowanej techniki sprzedaży do celów dystrybucji lub wykorzystania w ramach działalności handlowej. Przedmiotem sprzedaży było przy tym drewno opałowe w rozumieniu załącznika nr 1 do rozporządzenia.
- 9 Zdaniem sądu administracyjnego scenariusz 10a zawiadomienia Komisji C(2016) ma jedynie charakter zalecenia i nie może być stosowany na terytorium Republiki

¹ Uwaga tłumacza: chodzi o zawiadomienie Komisji z dnia 12 lutego 2016 r., C(2016) 755 final.

Słowackiej w zakresie, w jakim nie odpowiada regulacjom ustawodawstwa krajowego. W wybranym przez stronę skarżącą modelu sprzedaży kupujący nie ma bowiem nawet choćby podstawowych dokumentów pozwalających na stworzenie oraz merytorycznie prawidłowe stosowanie systemu zasad należytej staranności, ponieważ nie jest wpisany jako zarządca lasu we właściwej ewidencji zgodnie z ustawą o lasach. Przeniesienie odpowiedzialności za stosowanie systemu zasad należytej staranności na kupującego podważałoby zatem cel rozporządzenia i ustawy o lasach. Gdyby strona skarżąca faktycznie sprzedała prawo do pozyskania drewna na pniu, kupujący musiałby stać się zarządcą lasu, który byłby zobowiązany m.in. do prowadzenia ewidencji gospodarki leśnej i innych związanych z nią ewidencji, co jednak nie miało miejsca.

- 10 Strona skarżąca wniosła od zaskarżonego wyroku skargę kasacyjną. Strona skarżąca jest zdania, że wybrany przez nią sposób sprzedaży drewna na pniu, gdzie to kupujący pozyskuje drewno, nie odpowiada pojęciu „wprowadzenia [drewna] do obrotu” zgodnie z art. 2 lit. b) rozporządzenia, a zatem strona skarżąca nie miała również statusu „podmiotu” zgodnie z art. 2 lit. c) rozporządzenia. Jednocześnie strona skarżąca ponownie wskazała na scenariusz 10a zawiadomienia Komisji C(2016), który w jej ocenie miałby mieć zastosowanie do jej przypadku i zgodnie z którym strona skarżąca nie powinna być kwalifikowana jako podmiot.
- 11 Jednocześnie strona skarżąca wielokrotnie wносиła o to, by sąd kasacyjny zawiesił postępowanie w przedmiocie skargi kasacyjnej i przedłożył Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytanie prejudycjalne dotyczące wykładni art. 2 lit. c) rozporządzenia, ponieważ w niniejszej sprawie chodzi właśnie o spór co do wykładni rozporządzenia.
- 12 Druga strona postępowania zajęła stanowisko w przedmiocie skargi kasacyjnej strony skarżącej i zasadniczo podtrzymała argumentację przedstawioną w swojej decyzji. Podkreśliła, że podmioty kupujące drewno od strony skarżącej nie miały nawet podstawowych dokumentów pozwalających na stworzenie i stosowanie systemu zasad należytej staranności. Jedynie strona skarżąca, jako zarządca lasu (skoro nie przeniosła prawa do pozyskiwania drewna na osobę trzecią), ma do dyspozycji i prowadzi poszczególne ewidencje wymagane przez zakon č. 326/2005 Z. z. o lesoch (ustawę nr 326/2005 o lasach) ze zmianami (zwaną w niniejszym odesłaniu „ustawą o lasach”) oraz jest zarejestrowana jako zarządca lasu zgodnie z tą ustawą, co umożliwia jej dysponowanie dokumentami niezbędnymi do stosowania systemu zasad należytej staranności. Gdyby faktycznie doszło do sprzedaży prawa do pozyskania drewna na pniu, jak to wynika z oświadczenia strony skarżącej, kupujący musiałby stać się zarządcą lasu z prawami i obowiązkami, które się z tym wiążą, co jednak nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Druga strona postępowania wnosi o oddalenie przez sąd kasacyjny skargi strony skarżącej jako bezzasadnej.

II.

Prawo Unii

13 Zgodnie z art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia:

b) „wprowadzanie do obrotu” oznacza dostarczenie odpłatnie lub nieodpłatnie – dowolnym sposobem i niezależnie od stosowanej techniki sprzedaży – drewna lub produktów z drewna po raz pierwszy na rynek wewnętrzny do celów dystrybucji lub wykorzystania w ramach działalności handlowej. Termin ten obejmuje także dostawę przy zastosowaniu środków porozumiewania się na odległość określonych w dyrektywie 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość. Dostarczanie na rynek wewnętrzny produktów z drewna wytworzonych z drewna lub produktów z drewna już wprowadzonych do obrotu na rynku wewnętrznym nie stanowi „wprowadzania do obrotu”;

c) „podmiot” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wprowadza drewno lub produkty z drewna do obrotu; [...].

14 Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia: „Podmioty postępują z należytą starannością, wprowadzając do obrotu drewno lub produkty z drewna. W tym celu stosują one zestaw procedur i środków zwany dalej »systemem zasad należytej staranności«, określony w art. 6”.

15 Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia „Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do ich wdrożenia.”

III.

Prawo krajowe

16 Zgodnie z § 1 ust. 1 lit. a) ustawy o drewnie: „Ustawa [...] reguluje [...] prawa i obowiązki podmiotu, który wprowadza drewno i produkty z drewna na rynek wewnętrzny.”

17 Zgodnie z § 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy o drewnie:

„1) Podmiot, który wprowadza drewno i produkty z drewna na rynek wewnętrzny, jest zobowiązany do stosowania systemu zasad należytej staranności; nie ma to zastosowania, jeżeli wprowadza on na rynek wewnętrzny drewno i produkty z drewna, które podlegają systemowi licencyjnemu. System zasad należytej staranności sporządza się w formie papierowej lub elektronicznej przed wprowadzeniem drewna i produktów z drewna na rynek wewnętrzny.

2) *Podmiot jest zobowiązany do stosowania i regularnego poddawania ocenie systemu zasad należytej staranności, chyba że chodzi o system zasad należytej staranności ustanowiony przez organizację monitorującą.*

3) *Podmiot, który wprowadza na rynek wewnętrzny drewno i produkty z drewna drzew lub krzewów pozyskanych na terytorium Republiki Słowackiej i który jest właścicielem, administratorem lub zarządcą lasu na terenach leśnych, administratorem zgodnie z odrębnymi przepisami, osobą uprawnioną do pozyskiwania drewna lub usuwania drzewostanu zgodnie z odrębnymi przepisami, osobą uprawnioną do wyrębu drzew i krzewów lub osobą, która wprowadza drewno i produkty z drewna na rynek wewnętrzny, jest zobowiązany do ujęcia w systemie zasad należytej staranności również informacji, dokumentów i zapisów ewidencyjnych zgodnie z odrębnymi przepisami oraz informacji na temat procedury pozyskiwania drewna, postępowania z drewnem i produktami z drewna, transportu i wprowadzania drewna i produktów z drewna na rynek wewnętrzny oraz dokumentów z tym związanych.”*

- 18 Zgodnie z § 17 ust. 1 lit. c) ustawy o drewnie w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2019 r.:

„Podmiot dopuszcza się innego deliktu administracyjnego, jeżeli [...] nie wprowadza systemu zasad należytej staranności albo nie stosuje w sposób prawidłowy systemu zasad należytej staranności i nie poddaje go ocenie zgodnie z § 4 ust. 1, 2, 3 lub ust. 5 [...]”

- 19 Zgodnie z § 17 ust. 5 lit. b) ustawy o drewnie w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2019 r.:

„Organ nadzoru w razie popełnienia innego deliktu administracyjnego zgodnie z [...] ustępu 1 lit. b), c) albo d) nakłada grzywnę w wysokości od 2000 EUR do 10 000 EUR [...]”

IV.

W przedmiocie uzasadnienia przedłożenia pytań prejudycjalnych

- 20 Biorąc za podstawę akta administracyjne, jak również sądowe, sąd kasacyjny stwierdza, że spór w niniejszej sprawie dotyczy mechanizmu sankcji, który został przyjęty przez ustawodawcę krajowego na podstawie upoważnienia przyznanego w art. 19 ust. 1 rozporządzenia. Chodzi o postępowanie w sprawie nałożenia sankcji za naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 2 rozporządzenia, które strona skarżąca była zobowiązana wypełnić ze względu na swój status podmiotu w rozumieniu art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia. W postępowaniu sądowo-administracyjnym, jak również w postępowaniu kasacyjnym strona skarżąca zasadniczo podnosiła kwestię tego, czy wybrany przez nią sposób sprzedaży drewna można zakwalifikować jako wprowadzanie drewna do obrotu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia, a w konsekwencji, czy faktycznie jest ona podmiotem w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia, który podlega

obowiązkom wynikającym z art. 4 ust. 2 rozporządzenia i związanemu z nimi mechanizmowi sankcji zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia w związku z § 17 ust. 5 lit. b) ustawy o drewnie.

- 21 Na podstawie akt administracyjnych i sądowych sąd kasacyjny ustalił, że strona skarżąca, jako gmina, jest jednostką samorządu terytorialnego, która jest samodzielną osobą prawną, rozporządzającą swoim majątkiem (w tym drewnem). W ramach rozporządzania swoim majątkiem strona skarżąca wybrała model, w którym odpłatnie sprzedawała drewno osobom fizycznym i prawnym. W tym zakresie postępowwała w ten sposób, że w zawieranych umowach albo w drodze sprzedaży bezpośredniej sprzedawała osobom fizycznym i prawnym drewno/masę drzewną o określonej objętości, przy czym sama nie pozyskiwała tego drewna, lecz pozyskanie drewna leżało po stronie kupującego (albo samodzielnie, albo przy pomocy osób trzecich). Z dalszych postanowień umownych, jak również z twierdzeń strony skarżącej przedstawionych zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i sądowym wynika, że pozyskanie drewna sprzedawanego kupującym odbywało się w ten sposób, że upoważnieni pracownicy strony skarżącej (sprzedawcy) wyznaczali konkretne drzewa do wycięcia przez kupujących. Ewentualnie wyznaczali oni obszar do wycięcia drewna i wycięcie odbywało się pod nadzorem pracowników sprzedawcy/strony skarżącej.
- 22 Druga strona postępowania uznała wybrany przez stronę skarżącą sposób handlu drewnem za wprowadzanie drewna do obrotu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia i według niej strona skarżąca, jako podmiot w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia, powinna była wypełniać obowiązki wynikające z art. 4 ust. 2 rozporządzenia. Druga strona postępowania uznała za mające decydujące znaczenie w niniejszej sprawie właśnie to, że strona skarżąca nie przenosiła na kupujących prawa do pozyskania drewna i gospodarowania na określonym terenie zgodnie z prawem krajowym, lecz sprzedawała bezpośrednio jedynie masę drzewną a pozyskanie drewna leżało po stronie kupującego. Zdaniem drugiej strony postępowania, gdyby strona skarżąca przeniosła na kupujących prawo do pozyskania drewna z określonego terenu, to kupujący staliby się zarządcami lasów, podlegającymi rejestracji zgodnie z ustawą o lasach (przepisów prawa krajowego) i tylko na podstawie takiego statusu dysponowałiby wystarczającym zakresem informacji, aby móc stosować system zasad należytej staranności. Zdaniem drugiej strony postępowania, jeżeli dochodzi do sprzedaży określonej objętości drewna, to w świetle art. 2 lit. b) rozporządzenia nie ma znaczenia, kto pozyskał drewno – podmiotem jest ten podmiot, który sprzedał masę drzewną i w ten sposób wprowadził ją do obrotu.
- 23 Strona skarżąca kwestionuje ten pogląd drugiej strony postępowania, wskazując na to, że wybrany przez nią sposób sprzedaży drewna polega zasadniczo na tym, że pomimo określenia objętości drewna w umowie, sprzedaje ona prawo do pozyskania drewna na pniu, a zatem nie sprzedaje już pozyskanego drewna. Odwołując się do scenariusza 10a zawiadomienia Komisji C(2016) z dnia

12 czerwca² 2016 r. (pkt [7] niniejszego postanowienia), strona skarżąca twierdzi, że taki sposób sprzedaży oznacza, że ona sama nie wprowadza drewna do obrotu w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia, a zatem nie ma statusu podmiotu w rozumieniu art. 2 lit. c) rozporządzenia. Taki status mogliby mieć/mają jedynie kupujący, którzy pozyskali sprzedane drewno.

- 24 Biorąc pod uwagę okoliczności opisane powyżej, sąd kasacyjny uważa, że w niniejszej sprawie chodzi o spór dotyczący wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia. Sąd kasacyjny jest również zdania, że wykładnia pojęć „podmiot” czy „wprowadzanie [drewna] do obrotu” zgodnie z art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia jest autonomiczna, niezależna od przepisów prawa krajowego ani przyjętych w nim założeń co do tego, kto powinien mieć status podmiotu. [...] [powtórzenie pytania prejudycjalnego].
- 25 Rozpoznając niniejszą sprawę, sąd kasacyjny nie znalazł żadnego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które odnosiłoby się do przedłożonych pytań prejudycjalnych lub art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia, i, zdaniem sądu kasacyjnego, także z treści art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nie można wprost wyprowadzić jednoznacznej odpowiedzi na przedłożone pytania. Z uwagi na to, że sporne pytania dotyczą wykładni prawa Unii, sąd kasacyjny uważa, że to właśnie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do udzielenia na nie odpowiedzi.
- 26 Z perspektywy wykładni art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia sąd kasacyjny w niniejszej sprawie zwraca uwagę zwłaszcza na funkcję i cel rozporządzenia, tj. zwalczanie nielegalnego pozyskiwania drewna i wprowadzania na rynek wewnętrzny produktów wytworzonych z nielegalnie pozyskanego drewna (motywy 1, 3, 15 i 16 rozporządzenia). Zdaniem sądu kasacyjnego w niniejszej sprawie chodzi właśnie o rozsądne ustalenie granic wykładni art. 2 lit. b) i c) rozporządzenia w taki sposób, aby z jednej strony poprzez celowy wybór sposobu handlu drewnem (sprzedaży drewna) nie dochodziło do obejścia celu i sensu rozporządzenia oraz obowiązków wynikających z systemu zasad należytej staranności, a z drugiej strony nie dochodziło do nadmiernego ani powielającego rozszerzania pojęcia podmiotu w stosunkach handlowych również na podmioty, w przypadku których nie jest to niezbędne w świetle celu rozporządzenia.

V.

[...]

27 [...]

28 [...]

29 [...]

² Zobacz przypis 1.

- 30 Postanowienie zostało przyjęte przez izbę Najvyšši správny súd Slovenskej republiky (naczelnego sądu administracyjnego Republiki Słowackiej) większością głosów 3:0.

[...] [*zawieszenie postępowania, wyniki głosowania izby sądu, pouczenie o środkach odwoławczych*]

Bratysława, dnia 26 kwietnia 2023 r.

[...] [*nazwiska sędziów*]

DOKUMENT ROBOCZY